

»Hvad har du egentlig imod ham?« spurgte han.

»Det samme som du!« sagde Doktoren. »Han er et Pjat. Læste du Referatet af den Tale, han forleden holdt i Jerve? Lyksalighedens Rige var paa Trapperne — lød det profetisk. Der manglede nu kun et Par Smaating, som Lovgivningsmagten nok skulde faa Bugt med inden Fastelavn. Jeg tvivler ikke om, at Manden er i god Tro; men det gør ham i mine Øjne ikke mindre ondartet. Disse tossegode Fantaster er netop de allerfarligste.«

Præsten strøg sig med Haanden nedover sit skægløse Ansigt og sagde:

»I visse Punkter er han dog din Meningsfælle, Povl.«

Det kom som henkastet; men Tonen var nedstemt, og han fortsatte ikke.

Men Doktoren forstod ham straks og rejste sig med fortrydelig Mine. Han vidste, at Balduin Hansen i sin Tid havde haft et Sammenstød med Broderens Forgænger i Embedet, Provst Vollerup, der havde anklaget ham for fritænkerisk Agitation i Skolen.

Han gik hen i den aabne Havedør og blev staaende der med Ryggen til Stuen uden at sige noget. Lidt efter kom Broderen hen til ham og lagde bagfra Hænderne paa hans Skuldre.

»Povl! Du maa kunne forstaa, hvor det piner